

လရောင်ကျားရင့်

အငြိုးမဲ့စက်ကွင်း

အခန်း(၁)

အိမ်ပေါ်ကို ခြေလှမ်းလိုက်တာနဲ့ ပီကေအိတ်ခွံတွေ ပြန့်ကျဲနေသည့် မြင်ကွင်းက အရင် မင်္ဂလာရှိစွာ ဆီးကြိုနေ၏။

ဦးသီဟ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း အိမ်ထဲကိုကြည့်တော့ ကွင်းက ဂီတာကိုပိုက်လျက် တီးတာလည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်က စီးကရက်ဖွာ နေသည် ။ ထို့ပြင် သူ့ဘေးမှာ လည်း ပီကေအိတ်ခွံနှစ်ခု။

‘စက်ကွင်း...’

အပြင်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်လာသည့် ဒေါသနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်သည် ။ သို့သော် ဘယ်တော့မဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပျာပျာသလဲ မရှိတတ်သည့် ကွင်းကလည်း မထူးဘဲ လှည့်ကြည့်၏။

ဦးသီဟကိုမြင်တော့ နှုတ်ခမ်းနားမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်ကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ပြန်ဆုတ်သည် ။ မျက်လုံးကို ဟိုဒီဝေ့ကြည့်ပေမဲ့ ဆေးလိပ်ခံခွက် ဖန်အိုးလေးက သူနဲ့ လှမ်းနေ၏။ ထိုအခါ စီးကရက်တို့က စားပွဲ၏ ဘေးစွန်းမှာ ဖိချေခံရခြင်းဖြင့် မီးသေခြင်းသို့ ရောက်လေသည် ။

‘အမေရော၊ အဖေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

စီးကရက်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းပစ်၍ လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလေသည်။ ။ ဦးသီဟက ဧည့်ခန်းကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ သေချာထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

‘အဖေတွေ အမေတွေ မေးမနေနဲ့ စက်ကွင်း၊ မင်း အခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

‘ဟင်...’

ကွင်းက မျက်လုံးပေါ်ထိ ရှုပ်ပွကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို ခေါင်းခါထုတ်ပစ်ရင်း ပြန်မော့ကြည့်၏။ သူက ကြမ်းပေါ်မှာ တိုင်ကိုမှီ၍ ထိုင်နေတာဖြစ်ပြီး ဦးသီဟက ခုံပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

‘ဘာကြည့်တာလဲ’

ဦးသီဟက မကျေနပ်သော မျက်လုံးစူးစူးများ နှင့် စီးမိုးကြည့်နေ၏။

‘အဖေက ပြန်လာတဲ့ သူလေ၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာ ထိုင်နေတာ’

‘ဘာကွ...’

သူပဲ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့သလို ပုံစံကို ဦးသီဟ အသည်းယားသွားသည်။ ။ သူ့အတွက်နဲ့ ဖအေရော၊ မအေရော တစ်မနက်လုံး အိမ်မကပ်ရတာကို မသိဘူးလား။

စက်ကွင်းလို့ နာမည်ပေးသွားသည့် ဦးလေးဖြစ်သူကတော့ ဆုံးသွားရှာပါပြီ။ ဒီနာမည်ထူးနှင့် ရောက်သမျှနေရာမှာ ပြဿနာလုပ်နေတတ်သော ဒီသားကျမှ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်၊ လက်ရဲဇော်ရဲ။

သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် မွေးထားခဲ့ပြီး စက်ကွင်းက အလတ်ဖြစ်သည်။ ။ အကြီးကောင်စက်ရောင်ကတော့ ရဲအုပ်သင်တန်း

တက်နေသည်။ ။ အငယ်မက ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းတက်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

ပြောရမည်ဆို မိဘနှစ်ပါးစလုံးမှာ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့တာမျိုး မရှိ၊ နာမည်ပျက်တစ်စုံတစ်ရာ မထင်ခဲ့ဖူးပါ။ သူက ရုံးကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဖြစ်ကာ ဇနီးဖြစ်သူကတော့ ဆေးပင်စင်နှင့် အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

လက်ရှိမှာ လည်း မိသားစု ရပ်တည်ဖို့ အတွက် ဈေးထဲမှာ ပန်းအလှ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းနေတာ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်မိသားစုလုံးမှာ စက်ကွင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုသွေးဆိုးနှင့် ဆိုးပေပေ၊ ဂျစ်ကန် ကန်ဖြစ်လာခဲ့မှန်း မသိ။

‘ဪ... ဆရာသမားက ပြန်ရောက်နေပြီကိုး’

သားအဖနှစ်ယောက် လိပ်ခဲတည်းလည်း နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေတုန်း ဒေါ်အေးအေး ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

‘ကွင်းရယ်၊ မင်း မိဘကို ဒီလောက်နှိပ်စက်နေတာ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလားဟင်’

လူက ဖိနပ်ချွတ်မှာ ပဲ ရှိသေးသည်။ ။ ညည်းညူသံက အရင်ရောက်လာသည်။ ။ ထိုအသံကြားမှ ကွင်းမျက်နှာက ခပ်လွဲလွဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ညက သူတို့ ဖိုးညဏ်မှာ ဝိုင်းကောင်းသဖြင့် နောက်ကိုမေ့သွားသည်။ ။ ရဲလာဖမ်းတော့ လေးယောက်စလုံးမိသွားပြီး ငါးယောက်မြောက် သူပဲ လွတ်လာခဲ့၏။

‘ညက ဘယ်မြောင်းထဲမှာ သွားအိပ်နေသလဲ၊ ပြောစမ်း’

ဒေါသနှင့် ပင်ပန်းတာတွေ စုပြုံကာ ဒေါ်အေးအေး စကားတွေလည်း ရင့်သီးကုန်သည်။ ။

‘ညကတည်းက မင်း ဟိုထဲ ပါမသွားမို့လား၊ အဲဒါ အိမ်ပြန်မလာဘဲ ဘယ်သွားနေတာလဲ’

‘နေထွက်ဆီမှာ ...’

စက်ကွင်းသည် ဂီတာကြိုးတွေကို မညှိတော့ဘဲ ဂီတာကြိုးတွေကို အသံမြည်ရုံကလေး ထိခတ်ဆွဲခြစ်နေ၏။ ဒေါ်အေးအေးက ဦးသီဟ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

‘နေထွက်ဆီတဲ ကောင်လေးကရော။ ဟိုထဲပါမသွားဘူးလေ၊ သူ့ အိမ်မှာ လဲ ညီအစ်ကိုမမောင်နှမတွေနဲ့ ညအိပ်ညနေ... ကြည့်စမ်း’

‘နေထွက်က ဖျားနေတာ၊ ညက သူ မပါဘူး၊ ဟိုမှာ ဝိုင်းပျက်တော့ ဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြန်လာလဲ အမေတို့ က ဆူ ကြမှာ ပဲ’

ဒေါ်အေးအေး ဒေါသတွေ ထပ်ဖြစ် လာပြီး ဪ တစ်လုံးပဲ ပြောနိုင် တော့သည် ။ ဤနည်းအားဖြင့် အိမ်ကို ပြန်ချင်မှ ပြန်တတ်သော ည ပေါင်းများ စွာ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ သင်းက အကြောက်အလန့် ရှိခဲ့ဖူးလို့ လား။

ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဆက်ဖြေမှ အောင်သည် ။ အမှတ်ကောင်း ကောင်း နဲ့ အောင်ပြီး နည်းပညာတက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေ တက်ဖို့ ပြော တော့လည်း မရ၊ သားသမီးသုံးယောက်၏ ကျောင်းစရိတ်က မနည်းဘူး ဆိုပေမဲ့ ပညာတတ်တဲ့ သူကိုတော့ တော်သလိုထားရမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။

သူသာ ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိလျှင် မိဘက ဖြစ်အောင် ရုန်းကန်ရှာဖွေ ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ ကွင်းက အတိအလင်း ငြင်းပယ်လေသည် ။

‘ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်တွေ ဖူးလ်ဂရိတ်နဲ့ အောင်တာ ကျွန်တော်

ရည်ရွယ်ချက်တွေထည့်ပြီး ဖြေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီအမှတ်တွေ ပြည့်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းကို ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင်မသိဘူး’

အောင်မှတ်ကောင်းတွေ ထွက်လာတာကို ကွင်းတို့ က ရှုံ့တွညည်းနေသေးသည် ။

‘ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အမေရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ပဲဆရာ၊ ကိုယ်ပဲတပည့်...’

ပြောလိုက်လျှင် ကပ်ဖိုးကပ်ဖဲ၊ မနာခံတတ်သည့် အကျင့်က မိဘ ဒေါသတကြီးထဖြစ်ပြီဆိုမှ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်သွားတာမျိုး။ ပညာတတ်ဆိုသည့် သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ဘွဲ့တစ်ခုခုတော့ ရမှ ဖြစ်မည်လို့ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်အောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့မှ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်သည် ။

‘ကျောင်းတက်မယ်ဆိုရင်လဲ နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ တက်ပါ သားရယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘယ်လောက်ခန့်ညားလိုက်သလဲ’

ဒေါ်အေးအေး သားဖြစ်သူကို ချောခဲ့ပါသေးသည် ။ ဒါလည်း မနာခံခဲ့ပေ။

‘ကိုယ်ပေါ်မှာ နေ့တိုင်း အဖြူနဲ့ အပြာကြီး ဝတ်ပြီးတော့ အမေရာ၊ ပြီးတော့ ဘီတက်(ချ်)မပါရင် ဘာမှ လုပ်စားလို့ မရဘူး၊ အဲဒီလောက် အသအလဲကြိုးစားဖို့ တွေ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ထားခဲ့လိုက်တာ ဆယ်တန်းဖြေပြီး ကျောင်းထွက်လာတဲ့ နေ့ကတည်းကပဲ၊ တော်ငြိ’တဲ့ ။

ဒါတွေ တကယ်ဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း တခြား မနာခံခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်လို့ ရပါသေးသည် ။ အခုတော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ လည်း ဒုတိယနှစ်ဖြေကာနီးမှ ကျောင်းသားချင်း ရန်ဖြစ်သည် ။ မော်ကွန်းထိန်း

ဆီရောက်ပြီး မိဘခေါ် ဘာညာတွေဖြစ်လာသည် နှင့် နောက်နေ့မှာ လုံးဝကျောင်းမသွားခဲ့တော့ပေ။ ဒီလောက်ထိ ပေါက်ရောက်နေကာမှ ဒေါ်အေးအေး မျက်ရည်များ ပင်ကျမိ၏။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သားသမီးသုံးယောက်ထဲမှာ ကွင်းက အတော်ဆုံး ဖြစ်၏။

နည်းနည်းလေးကြိုးစားလိုက်တာနှင့် သူများ တွေ အထူးကြိုးပမ်းကြရသလောက် တော်သည့်သား၊ ဒီကလေးကျမှ ဒီလိုထက်မြက်နေတာကို အံလည်း အံ့ဩသည် ၊ နှမြောမိတာလည်း ရှိ၏။

မလိုချင်တဲ့ သူကျမှ အလိုလိုရနေသလိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ လူက တော်တော်ကောင်းမွန်ပါလျက် လမ်းလွဲနေလိုက်တော့ ပို၍ ရင်နာမိသည် ။ ခုတော့ ပညာလည်း ဆုံးခန်းမတိုင်၊ ပေါင်းသင်းလိုက်သမျှလူတွေကလည်း သူထက်ကဲ ရွှေပြည်စိုးတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်အေးအေး ရတက်မအေးနိုင်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် အကြာကြီးငြိမ်နေခဲ့သည် ။ ဦးသီဟကိုကြည့်တော့လည်း စိတ်မောလူမောဖြစ်နေသော မျက်ဝန်းများက သားအပေါ်မှာ ပဲ စူးနစ်လျက်။

‘ပညာရှာပါလားဆိုတော့လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့ အာရုံစိုက်နေသလားလို့ ပြန်ကြည့်တော့လည်း ဖဲဝိုင်းရောက်၊ ကော်ဖီဆိုင်ရောက်... နောက် မကြာတော့ဘူး၊ မင်းကို အချုပ်ထဲက လိုက်ထုတ်ရတော့မယ်’

ဦးသီဟပြောတော့ ကွင်း မျက်နှာမော့လာ၏။

‘စက်ကွင်း အချုပ်ထဲရောက်နေပြီဆိုရင် လုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့တော့ အဖေ၊ စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်’

‘အံ့မာ... လူပုံက’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူများကိုတောင် ဆရာမ တင်ချင်တဲ့ ဟာ၊ ဒီလို ထိုင်ပါ၊ ဒီလိုထပါ လုပ်ပေးဖို့ အချုပ်အနှောင်ထဲကို အရောက်ခံစရာလား၊ မကောင်းတာကို မကောင်းတာမှန်း သိရက်နဲ့ လုပ်တာ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ရှိပြီးသား’

‘အေး... မင်းပြောတာနော်၊ နောက်မှ အဖေတို့ က ရက်စက်လိုက်တာဆိုပြီး ကယ်ပါ၊ ယူပါ မအော်နဲ့ ’

‘အဟွန်း...’

မိဘရှေ့မှာ ဒီလို မထီလေးစားပုံစံ မလုပ်သင့်မှန်းလည်း မသိအောင် ပခုံးပါအောင်တွန့်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ ပြီးတော့ ဂီတာကို ဘေးမှာ ချထားခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားလိုက်သည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ပီကေတစ်ခု။

ပီကေသည် ပါးစပ်ထဲရောက်၍ စက္ကူလုံးကလေးသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။ ပြတင်းပေါက်က ဒေါ်အေးအေး၏ နောက်မှာ မို့ အမှတ်တမဲ့ ကိုယ့်ကိုပဲ ပစ်လိုက်သလိုလိုဖြစ်ကာ ခပ်အေးအေး ဆတ်ခနဲ ပခုံးကျုံ့သွားသည် ။

ကြည့်စမ်း...။

ဦးသီဟ မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာ၏။ စိတ်ထဲရှိသလိုပြောလိုက်ရလျှင် ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်ဦးမည်။

ဘယ်လို မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမကောင်လဲ...။

အခန်း(၂)

ပီကေဝါးရင်း စကားတပြောပြောနှင့် ဖိုးဉာဏ်နဲ့ သူ ယှဉ်တွဲရင်း လာခဲ့ကြသည်။ ဖိုးဉာဏ်က ကိုယ့်ထက်ချမ်းသာသည် ဟု ပြောကြပေမဲ့ သူလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားတော့ ဝယ်မစီးနိုင်သေးပေ။

နေထွက်ကျတော့ မူလမိသားစုမှ ကျပ်တည်းသည်။ နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားပြီးမှ ဖအေက ကြီးပွားနေတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် တိုက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် နေထွက်က သူဌေးသားလို နေနိုင်သည်။ မိထွေးကလည်း သဘောထားမဆိုးသူမို့ ဆင်းရဲသော်လည်း သူဌေးသားဖြစ်ခွင့် ရနေ၏။ နေထွက်နှင့်တွဲရင်း ကားမောင်းတတ်လာသူက ကွင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးဉာဏ်ကတော့ ခပ်ပျော့ပျော့သမားမို့ ဟိုဒီကြည့်နှင့် နောက်ဆုတ်နေတတ်သဖြင့် မမောင်းတတ်ပေ။

ဒီနေ့ သွားစရာရှိပေမဲ့ နေထွက်က မလာနိုင်သဖြင့် သူတို့ အတိုင်း ခရီးဆက်ကြဖို့ ချီတက်ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

‘မင်းကို ကားယူမောင်းပါလို့ နေထွက်က ပြောထားရဲ့ သားနဲ့ ကွာ’

‘မမောင်းချင်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ မိထွေးကြည်ဖြူလို့ မောင်းခွင့်ရနေတာ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ယူတိုင်းမကောင်းဘူးကွ’

ကွင်းက ဆရာကြီးလေသံနှင့် ပြောနေ၏။ ဖိုးဉာဏ်က မကြည်သည့်

မျက်နှာနှင့် ငဲ့ကြည့်၏။

‘မင်းမသိဘူးလား၊ လင်ပါသားနဲ့ မယားပါသမီးကို လက်ထပ်ပေး မယ့်ကိစ္စ’

‘သိသားပဲ’

ဒေါ်မေမိက သမီးတစ်ယောက်ပါလာသည် ။ နေထွန်း၏ အဖေက ထိုမိန်းကလေးနှင့် နေထွန်းတို့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ပြောထားပြီးပြီ ဖြစ်သည် ။

လူငယ်ချင်းလည်း အသက်နည်းနည်းကွာပေမဲ့ သဘောညီမျှကြ၏။ မိမိသော်က နေထွန်းထက် အသက်နည်းနည်းကြီးသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဖြူဖြူနုနုလေးမို့ ရွယ်တူလို့ ပဲ ထင်ရလေသည် ။ ဒေါ်မေမိဘက်ကကြည့်တော့လည်း လင်ပါသားဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်သမက်လောင်းဖြစ်နေသဖြင့် မိထွေးဝီသစ္စာ ဆက်ဆံဖို့ အကြောင်း ဘာမှ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

နေထွန်းအတွက်က အားလုံး ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ဆိုသလို အားကျဖို့ လည်း ကောင်း၏။ သူတို့ မှာ တော့...။

‘ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ၊ ဆက်ပြောလေ’

ဝီကေဝါးရင်းနှင့် ကွင်းက ဘေးစောင်းကြည့်၍ မေးသည် ။ ဖိုးဉာဏ်က ဖြေမလို ပါးစပ်ပြင်လျက် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ သူ ဝါးနေတာကိုမြင်တော့ အသံတိတ်လက်ဝါးဖြန့်၏။ ကွင်းကလည်း ဘာမှ မမေးဘဲ အိတ်ထဲက ဝီကေတစ်ခု နှိုက်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့သော်...

‘ကောင်စုတ်...’

မျက်နှာဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားရာကနေ ဝီကေအခွံကြီးမှန်းသိတော့ လုံးထွေးပစ်လိုက်ပြီး ဖိုးဉာဏ်က ဆဲ၏။ ကွင်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လ

ကံပြန်ထည့်လျက် ရယ်နေသည်။ ။

‘မရှိတော့ဘူးကွ’

‘သေနာ... မရှိ မပေးနဲ့ ပေါ့’

‘အဲဒီလို ဖြန့်ထားရင် ပေးကို ပေးချင်တာ’

‘သေပါလား...’

ဖိုးညဏ် မျက်နှာကြီးဖြစ်သွားတာကို ကြည့်၍ ကွင်းက ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ဖိုးညဏ်က ယောက်ျားတန်မယ့် မျက်စောင်းကလည်း ထိုးတတ်ပြန်ကာ...

‘ငါပြောချင်တာက နေထွဏ်းက ပေးတာကျွေးတာကို ဘာမှ အားနာဖို့ မလိုတဲ့ ကိစ္စလေ၊ အဘွားကြီးက ဒီလောက်ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေတဲ့ဟာ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငါတို့ ကိုလဲ မကြည်ဖြူတာ ဘာရှိလို့ တုန်း’

စောစောက စကားကို ပြန်ဆက်ပြော၏။ ကွင်းက ခေါင်းငုံ့တွေးနေရင်း...

‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ တစ်ဆင့်ခံသုံးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ နှစ်ဆင့်ခံကြီး’

‘ပြောတော့မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး လား၊ သူကအဖေနဲ့ ၊ မသော်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဆွေမျိုးတော်ရတာ၊ ငါတို့ က သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ဝင်ထွက်ခွင့်ရကြတာ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသော်တို့ က နွေးထွေးကြပါတယ်ကွာ၊ ဘယ်သွားမလဲ၊ ကားဝင်ယူရမလား၊ သွားရမှာ အဝေးကြီးပဲ’

‘မယူပါဘူးဆိုမှ ၊ မင်းမှာ ငါးရာလောက်တောင် မပါဘူးလား’

‘အဲဒီလောက်တော့ ပါတာပေါ့ကွ၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘ငါ့မှာ ခုနစ်ရာပါတယ်၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ပတ်လို့ ရတယ်၊ ငြင်းမ
နေနဲ့’

‘ဟိ...’

နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်နေကြဆဲမှာ ကား
ဟွန်းသံ တီခနဲ ကြားလိုက်သဖြင့် ဘေးနည်းနည်းကပ်ပေးလိုက်၏။
သို့သော်...

‘ဒုန်း...’

‘ဗွမ်း...’

‘ဟာ...’

ကားက အရှိန်မသတ်ဘဲ ချိုင့်ခွက်ကို နင်းဖြတ်၏။ ချိုင့်ထဲမှာ ဗွက်
ရေတွေရှိနေသဖြင့် နီကျင်ကျင်ရေနောက်တွေက ဒီဘက်မှာ ဖြစ်သည့်
ကွင်း၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို ပွေ့ဖက်မိတ်ဆက်သွားလေသည် ။ မိုးရာသီ
လည်း မဟုတ်ပါ။ ရေဖျန်းထားသည် လည်း မဟုတ်၊ ဒီဘက် ကန်စွန်း
ကန်လေးထဲကနေ ငါးပက်ထားကြသည့် ရေတွေပဲဖြစ်သည် ။

‘တောက်...’

ကွင်း မျက်နှာရဲတွတ်သွားလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကျမှ ရပ်သွားသည့်
ကားဆီကို စားမတတ် ဝါးမတတ် လိုက်ကြည့်သည် ။ ကားက ရပ်နေပြီး
ခဏကြာမှ နောက်ပြန်ဆုတ်လာ၏။

လူမဆန်စွာ မောင်းထွက်ပြေးဖို့ များ ကြုံနေသလားမသိ၊ ထွက်သွား
လို့ ကတော့ အဲဒီကားနံပါတ်ကို ကွင်းက အလွတ်ကျက်ပြီးသားပင်။ ဖိုး
ညဏ်ကကျတော့ ရေအနည်းငယ်ပဲ စင်သွားတာ ဖြစ်၏။ ကွင်းနဲ့ ဒီကား

ဘယ်လိုမှ ငြိမ်းချမ်းရေးမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ကာ ဆုတ်လာသည့်ကားကို မသက်သာစွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။ ။

ကွင်း၏ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အဝါနုရောင်စပွိုရှပ်မှာ ကာလာတွေ ပြောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ် ကားက ဗွက်ရေတွေ စင်ထားသော နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွား၏။

ကားပေါ်ကဆင်းလာသူက သူတို့ နှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်။ ခြေဖျားကနေ ဆံဖျားအထိ လူကုံထံဆိုသော ပါဝါတွေနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသလိုပင်။ ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် ရှူးဖိနပ်အနက်က လက်တောက်နေ၏။ မီးခိုးရောင် ရှပ်လက်ရှည်ကို ကြယ်သီးအစုံတပ်၍ ဝတ်ထားပြီး လည်စည်းထပ်ထားသည့် ပုံကြောင့် ပို၍ စမတ်ကျ၏။

‘ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် အရမ်းအရေးကြီးလာလို့၊’

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကတည်းက ပြောလာကာ တကယ်ပုံပန်းပျက်နေသည့် ကွင်းကို အားနာဟန်နှင့် ကြည့်သည်။ ။ ကွင်းက အံ့ကြိတ်နေရင်း စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေ၏။

‘ကိုယ်... တကယ်ပါ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဟိုလေ... ဒီအဝတ်အစား ဖိုးပေးခဲ့ရင် ရိုင်းများ ရိုင်းသွားမလား၊’

မေးလည်း မေးကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူသည်။ ။ ထို့နောက် မျက်နှာပြန်မော့လာ၍ ...

‘ကိုယ် ဘယ်လောက်...’

‘ဘယ်လောက်ပေးပေး မကျေနပ်ဘူး၊’

‘ဟင်...’

တောင်းပန်လျှင် ကျေအေးကြရစမြဲမှာ မျက်နှာတည့်တည့်ကြီး
ကြည့်နေပြီး ‘မကျေနပ်ဘူး’ဟု ပြောလိုက်တော့ ထိုလူ အံ့ဩသလို ကြည့်
၏။ ထိုစဉ်လေးမှာ ပဲ ကွင်းက ထိုသူ၏ မျက်နှာဆီသို့ လက်သီးတစ်လုံး
ပစ်သွင်းလေသည် ။

‘ခွပ်...’

‘အင့်...’

မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးလေးရပ်နေကြပါလျက်နှင့် အံ့ဩမဆုံးသေးမီ
ဝင်လာသောလက်သီးကို ထိုသူ မရှောင်နိုင်ခဲ့ပေ။ နောက်ကို ဒယိမ်းဒယို
င် ဖြစ်သွား၏။

‘ကွင်း... ကွင်း... တော်ပြီကွာ၊ မင်းကလဲကွာ၊ တောင်းပန်နေတာကို
,

ဖိုးဉာဏ်က ကွင်းဘေးမှာ အမြဲလိုလို ရှိတတ်ပေမဲ့ သူက ချာချာနံနံဖြ
စ်သည် ။ တောင်းပန်နေတဲ့ လူကို သွေးအေးအေးနှင့် ထိုးချလိုက်တော့
မျက်နှာပူသွားသည် ။ တကယ်အားနာသွားတာလည်း ဖြစ်သည့် ကွင်း
ကို သူဆွဲ၍ နောက်ကိုပါအောင် ဆွဲခေါ်သွား၏။

‘ဟွန်း... နေရာတကာ ဆောရီးဆိုတိုင်း ပြီးမသွားဘူး၊ စက်ကွင်းဆို
တဲ့ ကောင်က ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်တာ၊ မှန်တယ်ထင်ရင်
တစ်လောကလုံးနဲ့ စစ်တိုက်ဖို့ လဲ ဝန်မလေးဘူး၊ မင်းတောင်းပန်ပေမဲ့
ကျေနပ်လိုက်ဖို့ ငါ့ဘက်ကမတန်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ’

မျက်နှာထက်မှာ ပြုဆင်းကျနေသည့် ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို ဆတ်ခ
နဲ ခါထုတ်လိုက်ပြီး ဖိုးဉာဏ်လက်ကိုဆွဲခွာ၍ လူကိုပါ ဘေးသို့ တွန်းပစ်
လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးစနှင့်မျက်နှာကို မိုက်တိမိုက်ကန်း

ကြည့်နေပြီး စိန်ခေါ်ခဲ့သေးသည်။ ။

‘မကျေနပ်ရင် အချိန်မရွေးပဲ၊ ငါ ဒီနောက်ကလမ်းမှာ နေတယ်’

အခန်း(၃)

‘မင်းလဲ ဒေါသရှေ့ထားတာတွေ လျှော့ဦး’

‘ဘာလို့ လျှော့ရမှာ လဲ၊ ဘဝက ဆင်းရဲတဲ့ ကြားထဲမှာ လူမှာ ဒေါသ မရှိရင် ပြားသွားမှာ ပေါ့’

‘မာနထားဖို့ လိုတာပါကွာ’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြတော့ ဖိုးဉာဏ်က ပြဿနာကို အစ ပြန်ဖော်သည်။ ။ လက်ဝှေ့ပွဲသွားမကြည့်လို့ ဟာ သွားလည်း မသွားဖြစ် ကြတော့ပေ။ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အဝတ်အစာပြန်လဲလို့ ရပေမဲ့ ကွင်း က ဂျစ်ကန်ကန်။

‘နေပစေ... ဘယ်မှ လဲ မသွားတော့ဘူး’

ဟု ဆိုကာ ဒီဘက်ကို လှည့်လာခဲ့သည်။ ။ ကိုယ့်မှာ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ဝတ်စုံနှင့်...။

‘ဆင်းရဲသွားတွေ မာနကြီးတယ်ဆိုတာ ငါလက်ခံပါတယ်၊ မင်းကျ တော့...’

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ မာနကြီးတယ်ဆိုပြီး သန့်သန့်ခွံခွံကြီးနေတော့ ဆန်မရှိ သောက်စားကြီးတယ်ဆိုပြီး ပြောကြတာပဲ၊ ဒေါသရှိရင် လူရှိတာ၊ မခံ

တဲ့ သူ့ကို မစရဲဘူး၊ အဆင့်အတန်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ရော၊ အသားထိ ရင်တော့ နာတတ်တာပဲကွ၊ နာတာကို ကြိတ်ခံလိုက်တာနဲ့ ပဲ အဆင့်အတန်းလို့ ခေါ်သလား၊ တန်းမရှိလို့ မြေကြီးအောက်ရောက်ပစေ၊ မလွမ်းဘူး’

ပြောပြီး အားနဲ့ ဆွဲမလိုက်တော့ ဓာတ်ဘူးက ပေါ့ပေါ့လေးပါလာသည်။ ။ ကွင်း၏ ဒေါသအရှိန်က ဓာတ်ဘူးဆီသို့ ရောက်၏။

‘ဒုန်း...’

‘ဟ...’

ဓာတ်ဘူးကို စားပွဲမှာ ဆောင့်ချလိုက်သည့်အသံနှင့် ဝိတ်ထားတစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ရောက်လာတော့မှ ...

‘ရေနွေးထည့်ပေး၊ ပြီးရင် စီးကရက်ယူခဲ’

ဖိုးဉာဏ်က ဘာမှ မျိုမချရသေးဘဲ လည်နင်သွား၏။ ဓာတ်ဘူးနဲ့ ဆောင့်ချခေါ်ပုံကြောင့် အနီးအနားစားပွဲမှ မျက်လုံးတွေ ဒီဘက်ရောက်လာတာ ပြန်သိမ်းမသွားကြသေးပေ။

စက်ကွင်းတို့ က စက်ကွင်းဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

‘လက်ဖက်ရည်မမှာ ဘူးလား’

‘မမှာ ဘူး၊ စီးကရက်တစ်လိပ်ပဲသောက်မယ်’

လုပ်ပြီ...။ ဖိုးဉာဏ်မျက်နှာ မဲ့သွားသည်။ ။ ဒီကောင်ဒေါသဖြစ်နေပုံက မုန်တိုင်းနှင့်တူ၏။ မုန်တိုင်းမှာ ဗဟိုရှိပေမဲ့ သူ့လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးခဲ့တာ မရှိပေ။ ထိစပ်သမျှကို ဆွဲသိမ်းမွေ့ယမ်းသွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။ စက်ကွင်း ဒေါသဖြစ်ပြီဆို ဘရိတ်မရှိပေ။

‘ကွင်း... မင်း လက်ငွေထိုးဦးမလို့ လား’

‘အင်း... ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဒီတိုင်းမေးတာ’

‘မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ’

‘အပျိုကြီးမမလေ၊ ဟဲဟဲ... မြပန်းညို၊ ညိုဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လေ’

ကွင်း မျက်နှာပြန်လွဲ၍ ရောက်လာသည့် ဓာတ်ဘူးကို ရှေ့ရောက်
အောင် ဆွဲယူလိုက်၏။

‘အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင် မင်း စကားတွေ တော်တော်များ တယ်
နော်... ဟွန်း...’

သတိထားဆိုသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် နောက်ထပ်ပင့်ကြည့်ပြီး
ရေနွေးတစ်ခွက်ထည့်သည် ။ ညိုဆိုသည့် အပျိုကြီးက အသက်ဘယ်
လောက်ရှိမှန်းတော့ မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်စစလေးနှင့် လှသည် ။ ဆံပင်
တိုတိုကောက်ကောက်တွေကို နောက်လှန်သိမ်းလိုက်၊ ဒီတိုင်းချလိုက်နှင့်
ပုံစံအမျိုးမျိုးလုပ်တတ်ပြီး အဝတ်အစားဝတ်ပုံကလည်း ခေတ်ဆန်ဆန်
ကလက်တက်တက် မဟုတ်တော့ အသက်ကြီးမှန်း သိနေတာတောင် သူ
မ နုပျိုနေတာကို ငြင်းလို့ မရပေ။

ကမ်းနားလမ်းမှာ ဆန်ပွဲရုံကြီးရှိကာ သူမ ဦးစီးတာ ဖြစ်၏။ ညိုနဲ့
ဒေါ်အေးအေးက ပန်းအလှဆိုင်မှာ ပဲ ရောင်းဝယ်ကြရင်း ခင်မင်သွားခဲ့
ကြသည် ။ ထိုမှ ဆက်စပ်ပြီး တစ်အိမ်သားလုံးနှင့်လည်း မြင်တွေ့၊ ခေါ်
ပြောဖူးတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဒီထဲမှာ မှ ညို သိသာစွာ အရေးပေးဆက်ဆံခဲ့တာက ကွင်းကို ဖြစ်၏

‘ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်နော်၊ အပျိုကြီးတွေ ဇီဝကြောင်တတ်လို့ ဒီ အချိန်အထိ စိတ်ကြိုက်မတွေ့ဘဲ အပျိုကြီးဖြစ်နေကြတာမို့လား၊ တကယ်ဆို အားကိုးလောက်စရာ ပညာတတ်၊ ခန့်ခန့်ညားညားကို သဘောကျရမှာ ၊ ခုတော့...’

ဆိုပြီး ကွင်းကို မဲတဲ့ တဲ့ ကြည့်သည် ။ ဘာကိုပြောချင်မှန်းသိသော ကြောင် ကွင်းက...

‘ဆက်ပြော...’

‘ဘာမှ လဲ အထင်ကြီးလောက်ဖွယ်မရှိ၊ အထက်ပါ အောက်ပါ မည်သည့်အရည်အချင်းများမှ လဲ မပါ...’

ပြောပြီး ထပ်မံသည် ။ ကွင်းက စီးကရက်မီးညှိပြီးတော့ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ...

‘အထက်ပါ အောက်ပါ အရည်အချင်းတွေမပါတာ မင်းက ဘယ်လို လုပ်သိနေတာလဲ’

‘ခွေးကောင်...’

ကွင်းက မျက်နှာငုံ၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သည် ။ ဖိုးညဏ်ကလည်း ပြုံးစိစိနှင့်...။

‘မင်းအမေနဲ့ တော်တော်ကြီး ရင်းနှီးနေတာနော် ကွင်း၊ ရယ်မနေနဲ့ ၊ တော်ကြာ...’

‘သွားမယ်’

‘ဟင်...’

ခုပဲထိုင်သည် ။ ချက်ချင်းပြန်ထတော့ စကားပြောရင်းတန်းလန်းနှင့်

စကားလည်း မပြတ်၊ သူလည်း ဘာမှ မစားသောက်ရသေး။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ...’

‘စီးကရက်တစ်လိပ်ပဲ သောက်မှာ လို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ၊ ကောင်လေး
ကဖီးကျမှ သောက်’

စီးကရက်ဖိုး ချထားခဲ့ပြီး ကွင်းက အဟုတ်ထသွား၏။ သူလည်း နေ
ခဲ့လို့ မရတော့ပေ။ ဒီဆိုင်ကလည်း သူတို့ တွေ မကြာခဏ သောက်ဖြစ်
ကြတဲ့ ဆိုင်ပါပဲ၊ ဒါတောင်မှ ရေနွေးဘူးလေး အလိုက်တသိ လဲမပေးသ
ည့်အဖြစ်ကို ကွင်းက ကြက်ခြေခတ်၏။ ဒါဟာ ကိုယ်မှ ဗွက်စင်ခံလိုက်ရ
သည့် ဒေါသမျိုးဆက်ပဲဆိုတာ ဖိုးဉာဏ်က သိလိုက်သည် ။ ဖြစ်ရလေ...
ထိုးပစ်ခဲ့တာက...။

အခန်း(၄)

‘ကျွန်တော်မှားတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တောင်းပန်နေတာပဲ ဦးဇေရဲ့၊ တောက်...’

တောက်ခေါက်သံက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါ သက်သက် ဘလိုင်းကြီးခံလိုက်ရတာက အထင်အရှား ဖြစ်သည်။ ဦးဇေက ရေနွေးဇလုံနှင့် ပဝါကလေးကိုငြိမ်း နှမဖြစ်သူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

‘အေးပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကို ကိုယ်လဲမမှားအောင် ဂရုစိုက်ပေါ့၊ မှားလို့ တောင်းပန်လိုက်ရင် ပြီးသွားတာရှိတယ်၊ မပြီးတာလည်း ရှိတယ်။ ပြဿနာအတိမ်အနက်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သလို တစ်ဖက်လူရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကလဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ တချို့လူတွေက ထူးဆန်းတဲ့ အယူအဆတွေ ရှိတယ်ကွ၊ ခံရတာတွေ ခံရတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်လဲမှားတာ ပါနေတော့ စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့ တော့’

ဦးလေးကတော့ တရားသဖြင့်ပဲ ဆုံးမနေကျပါ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိကြပြီး အုပ်ထိန်းသူဆိုတာကလည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဦးဇေယျက အကြီးဆုံး၊ ဒေါ်နှင်းယုက အလတ်ဖြစ်ကာ သူတို့

မောင်နှမကိုတော့ ဒေါ်နှင်းယုရဲ့ အောက်၊ အငယ်ဆုံးညီမက မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တူ၊တူမ သံယောဇဉ်ဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အိမ် ထောင်မပြုဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ ဒေါ်နှင်းယုက သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ကာ ဘယ်ဘက် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက ရောင်နေတာကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်၏။

‘ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ အထဲမှာ သွားတွေဘာတွေ နဲ့ သွားသေးလား ဟင်၊ အပြင်မှာ တော်တော်ကိုရောင်နေတာ မနည်းဘူး’

သူ ပြုံးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ပြုံးလို့ မရအောင် နာနေသဖြင့် ခေါင်းပဲခါပြ ရသည်။ ။ စောစောက တောက်ခေါက်လိုက်လို့ ပိုဆိုးသွားတာ ဖြစ်နိုင်၏။ မျက်လုံးထဲမှာ ဆံပင်ကုတ်ထောက်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်ယောင်လာ သည်။ ။

ဆံပင်တွေက နောက်မှာ လည်း ရှည်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ လည်း ဖ ရှိဖရဲ ရှုပ်ပွနေ၏။ ဒါပေမဲ့ အသားလတ်လတ် နှုတ်ခမ်းအရောင်ရင့်သည့် လူရွယ်သည် သူထက်တော့ ငယ်မှာ သေချာ၏။ ပြင်းတာက လက်သီးပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ရိပ်ခနဲဆို တစ်ခေါင်းလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသလား ထင်ရ သည်။ ။

သူတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရန်လည်း မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။ ကိုယ့်ကို ထိုးကြိတ်ရလောက်အောင် မုန်းတီးတဲ့ သူလည်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မပြေလည်မှုတွေ စ လာပြီဆိုတာနှင့် တိုက်ခိုက်တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရမယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်ပြီး အသင့်ပြင်ထားမိမှာ လဲ။

တကယ့်ကို ကျကျနန ခံလိုက်ရတဲ့ အပြင် မတောင်းပန်ဘဲ စိန်တောင်ခေါ်သွားသေးသည်။ ။

‘မကျေနပ်ရင် အချိန်မရွေးပဲ’တဲ့။ ။

ဒေါသဖြစ်နေတာက သပ်သပ်၊ ဒီကောင်ပုံစံကို တွေးနေရင်း အံ့ဩ သလိုလို အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေတာက ပိုသည်။ ကိုယ်မှားသွားတာမှ နံသည်။ ဒါ ထိုးကြိတ်လောက်စရာ အဖြစ်လား။

‘လက်သီးနဲ့ ထိုးတာ တစ်ချက်ကရဲ့ လား သားရယ်’

‘တစ်ချက်ပါ’

နှစ်ချက်ဆိုလျှင် သူ ကားပေါ်ကို ပြန်ရောက်ပါ့မလား မသိ။ ဒေါ်နှင်း ယုကတော့ ရေနွေးကပ်လေး ကပ်ပေးလိုက်၊ ဒဏ်ရာကို မထိရဲ ထိရဲ ထိ ကြည့်လိုက်နှင့် ငိုတော့မလို ဖြစ်နေ၏။

ဒီကလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းခဲ့ရတာ၊ နာကျင်အောင်ဆို လို့ တုတ်နှင့်ပင် မရွယ်ခဲ့ဖူးပါ။ ညီမလေးက မွေးခဲ့တာ နှစ်ခါမွေးသုံး ယောက်။

အကြီးက မောင်မောင်လတ်ဖြစ်ကာ အငယ်က မောင်နှမနှစ် ယောက် အမြွှာဖြစ်သည်။ ကလေးတွေ လောက်လောက်လားလား ဖြစ် လာကာမျှ ညီမလေးခမျာ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ဆုံးခဲ့ရှာသည်။

ဖအေဖြစ်သူကလည်း သူ သေဆုံးခဲ့တဲ့ အချိန်အထိ အိမ်မိတ်ထောင် သစ် နောက်ထပ် မထူခဲ့ပေ။ ဒါပေမဲ့ အမြွှာနှစ်ကောင်ကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ မိဘတွေဆီ ခွဲထွက်သွားတော့ ဆိုးဝါးပါသည်။

ညီမလေး ဆုံးသွားကတည်းက အကြီးကောင် မောင်မောင်လတ်က ပဲ သူမတို့ လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူကလည်း အဖေဆိုတော့ မခေါ်ပါ နဲ့ လို့ မတားနိုင်၊ ဟိုမှာ ကလည်း ဘိုးဘွားတွေရှိသေးသည် မို့ ထည့်ပေး လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် အဖေပါ ထပ်ဆုံးသွားသည် အထိ ဟိုဘက် က ဘိုးဘွားတွေဆီမှာ ပဲ အငယ်နှစ်ကောင်က ရှိနေကြသည်။ ခုကျမှ ...

‘အန်တီလေး၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အလုပ်ထဲ ပြန်သွားမှာ ဒေါ်လေး၊ ဒီ ကိစ္စ ညီမလေး လုံးဝမသိစေနဲ့ ’

‘အေးပါကွယ်၊ အန်တီလေး သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

‘အေးလေ... ညနေ မင်းပြန်လာရင် ဒီဒဏ်ရာက ပျောက်နိုင်ပါ့မလား’

ဦးဇေယျကလည်း ဝင်မေးသည် ။ မောင်မောင်က နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ဒဏ်ရာကို စမ်းကြည့်၏။

‘တော်ပြီ အန်တီလေး၊ ညနကျောရင်တော့ အရောင်နည်းနည်းကျမှာပါ၊ ညီမလေး ဘာပြောသေးလဲ’

ဒေါ်နှင်းယုကလည်း ရေနွေးဇလုံလေးကို ကိုင်၍ ထရပ်လိုက်ကာ...

‘ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တော့ ဘယ်ရှိဦးမလဲ သားရယ်၊ ဒီမှာ က နေနေကျမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သိပ်နေမကောင်းဘူးမို့လား၊ မပူပါနဲ့ ၊ ကလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် အန်တီလေး ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ သား အလုပ်ဖျက်ပြီး ညီမလေးနဲ့ လျှောက်လည်ပါဦးလားကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ...’

အခန်း(၅)

နံနက်ခင်းက သာယာနေသည် ။ မိုးချုပ်စ ညနေခင်းလို မှုန်ပြပြ အလင်းရောင်လေးက ဆင်ဆင်တူနေပေမဲ့ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေညှင်းကတော့ ကွာပါသည် ။

အလှတွေ အပြိုင်အဆိုင်နှင့် ယှဉ်တွဲထွက်လာကြသော လုံမပျိုလေး တစ်ယောက်နှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ အပျိုကြီးမမ၏ အလှမျိုးလို့ ပဲ ပြောရမည်လား။

နံနက်ခင်းမှာ နေခြည်မပွင့်သေးပေမဲ့ နုသစ်လတ်ဆတ်သော လေန အေးက သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးအတွက် ခွန်အားသစ်တွေ ပေးနေသည် ။ တက်ကြွကြည်နူးမှုတွေနှင့် အတိပြီးနေ၏။

မနေ့ကကိစ္စ ဗာဟီရတွေအားလုံးကို ဒီအချိန်လေးမှာ မေ့နေတတ်ကြတာကိုက သာယာမှုက ဖမ်းစားထားသော ဖြားယောင်းမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်လေသည် ။

ကန်တော်ကြီး ဥယျာဉ်ဘေးကနေ ပတ်ပြေးရင်း ဒီနေ့ကျမှ မနေ့က စိတ်တွေ တိုလို့ ကြည်လင်နေခဲ့မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တာကို ပြန်တွေးကြည့်မိသည် ။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူတွေ၊ ကားတွေကို မြင်နေရတာလည်း လှနေသည် ။ နေခြည်မပွင့်သေးပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လင်း

နေသည် ။ ထို့ပြင် အပြင်ကနေ လှမ်းမြင်နေသော ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ် ကြီးက ပိုလှနေ၏။

သေချာပါသည် ။ သူပျော်နေလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ ညက ကွန်ပျူတာဂိမ်း ဆော့ကြတာ မထင်မှတ်ဘဲ သူ တော်တော်များများ နိုင်လိုက်၏။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကြိုက်သလိုကဲလို့ ရပြီ။

အလုပ်လုပ်ဖို့ ကို စိတ်မဝင်စားလို့ မရှာ၊ မရှာလို့ မရှိဘဲ လူက ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေပေမဲ့ မုန့်ဖိုးပဲဖိုးအထိ မိဘဆီမှာ လက်ဝါးဖြန့်ရလောက်အောင်တော့ သူ ရေသာမခိုချင်ပေ။

ငွေရှာတာပဲ၊ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သလိုရှာတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ စီးပွားရှာလို့ ပဲ ရရ၊ ကစားလို့ ပဲ ရရ၊ သူ့အမြင်မှာ တော့ မိဘကို ဒုက္ခမပေးဘဲ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ရှာတာ မမှားဘူးလို့ ပဲ မြင်သည် ။

အိမ်မှာ ဆို အမေက အမြဲဆူသည် ။

‘အရက်လေး မသောက်တတ်သေးတာ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါတောင်မှ သောက်တတ်နေပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် အရက်သမား မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းအခု ဖဲသမား လူပေလူတေလေး ဖြစ်နေပြီ သိရဲ့ လား စက်ကွင်း၊ ဦးလေးလုပ်သူက ထက်မြတ်အောင် ရဲရင့်အောင် ဒီနာမည်ကို မျှော်လင်ချက်တွေနဲ့ ပေးတယ်၊ မင်းကတော့ စက်ကွင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း ရောက်လေရာရာ ပြဿနာရှာတယ်၊ ကောင်းမွန်တဲ့ အရည်အချင်း တစ်ခုမှ ကို မရှိဘူး’တဲ့ ။

ပြောရလျှင် ‘ဒါကတော့ မတတ်နိုင်ဘူး’ ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည် ။ ကိုယ်အတွေးနဲ့ ကိုယ် တွေးနေရင်းဖြင့် ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ကြီးကို တစ်ပတ် ပတ်ပစ်လိုက်မိ၏။ မိုးခင်းနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ပြန်လှည့်ပြီး ရေမိုးချိုးမည်။ ပြီးလျှင် ဖိုးဉာဏ်ကို လှမ်းပြောပြီး ဒီနေ့ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း...

‘ကိုကို...’

ဒီဘက်မှ ပြန်လှည့်ကာမှ နောက်ကနေ အမောတကော ပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခြေလှမ်းတော့ နည်းနည်းတုံသွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သည့်ခေါ်သံမို့ လှည့်ကြည့်ဖို့ လည်း စိတ်မကူးမိပေ။

‘ကိုကို... ကိုကို နေပါဦး’

ရှေ့ဆက်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းက တုံသွားပြန်သည် ။ အပြေးလိုက်လာတာ ကိုယ့်နောက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည် ။ ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်မှ လွဲ၍ လူကြီးလူငယ် ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူ နောက်လှည့်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်လာစဉ်မှာ ပဲ အရိပ်ကလေးတစ်ခု သူ့ရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

‘ကိုကို...’

သူ့လက်မောင်းကို လက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲလည်း ဆွဲလှည့်လည်း လှည့်ယူ၏။ ထိုအခါ သူသည် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထား ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

‘ကို... ကို...’

အားတက်သရောခေါ်သံလေးက တုန့်နှေးနှေးဖြစ်သွားလျက် ဝိုင်းလက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက တော်တော်လှသည် ။ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးနေသလို သူမ၏ မျက်ဝန်းများ လေးထဲမှ အံ့ဩပျော်ရွှင်နေသည့် အရိပ်အယောင်များကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမ ဘာကြောင့် သူ့ကိုခေါ်လဲ စဉ်းစားလို့ မရ။

ထို့ပြင် နောက်မှာ ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေက ပေါင်လယ်လောက်ထိ ရှိနေသည် ။ ဘောင်းဘီရှည်မဝတ်ထားဘဲ ဒီလိုအဖြူရောင်

ကို ထဘီနှင့် အင်္ကျီရင်စေ့လက်ရှည်ပွပွလေးသာ ဝတ်လာလျှင် ဥစ္စာစောင့်မလေးဟု ထင်မှားဖွယ် ရှိသေးသည်။ သူမက ဘယ်သူလဲ။

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ကို... ကို...’

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီဆိုကတည်းက တစ်ချက်မှ မလွဲဘဲ မော့ငေးနေခဲ့သည့် သူမ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ တရိပ်ရိပ်ပြည့်တက်လာနေတာကို မြင်နေရ၏။ ပြီးတော့ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းသွားသည့် ကလေးငယ်လေးသဖွယ် နှုတ်ခမ်းပါးကလေးတွေ တလွန်လွန် လှုပ်ခတ်တုန်ယင်လာသည်။

‘ကိုကိုလေ... ကိုကိုနဲ့ တူလိုက်တာ’

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်နှစ်စက်က ပြိုင်တူလျှောဆင်းလာ၏။ အင့်ခနဲ ရှိုက်သံလေး ဆက်တိုက်ပါ လာပြီး...

‘ကိုကိုက ဘယ်သူလဲဟင်’

‘တို့ က...’

ရယ်တော့ ရယ်လိုက်ချင်သည်။ ဒီလိုဇာတ်လမ်းထွင်တာတွေ ရိုးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မရယ်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်၏။ ပြီးတော့ တွေးမိလိုက်တာက ကိုယ်လိုလူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဤသို့ ဖျတ်ဖျတ်လူး ပါလာရလောက်အောင် ဖြစ်စရာဘာရှိလို့ လဲ။ ကောင်မလေးကို စူးစမ်းကြည့်၍ သူ စဉ်းစားလို့ မပြီးသေးခင်မှာ ပင်...

‘သမီး... အမလေး... လာစမ်း... ဒီကို’

အနားရောက် လာပြီး ထိုကောင်မလေးကို ဆွဲခေါ်နေသည် က အသ

ကံခပ်လတ်လတ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။

အနားရောက်လာသည် နှင့် သေဘေးနီးနေသူကို အသက်ဘေးမှ ကယ်တင်လိုက်သလိုမျိုး သူ့လက်မောင်းမှာ ကိုင်ထားဆဲရှိသည့် ကောင်မလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို သေလုမြောပါး ဆွဲဖယ်ချလိုက်၏။

‘ဘယ်ကို ပြေးသွားမှန်းမသိလို့ လိုက်လိုက်ရတာ သေတော့မယ် သမီးရယ်၊ လာစမ်း’

‘အန်တီလေး... ဒီမှာ ကိုကိုနဲ့ ...’

‘အိုကွယ်... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကို...’

ဒေါ်နှင်းယု တူမဖြစ်သူကို ဆွဲ၍ ကြားက ဝင်ရပ်သည် ။ တစ်ဖက်မှာ စူးစိုက်ကြည့်နေသော လူရွယ်ကိုတော့ မတူတန်မှန်းသိအောင် စွေစောင်းကြည့်ပစ်လိုက်၏။

ကလေးက လူမှားတာမှန်းလည်း သိစေချင်သည် ။ ပြီးတော့ ပုံကို မြင်လိုက်တာနှင့် ကလေးကချေလူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေသော ဆံပင်ရှည်တွေကို နဖူးကနေ အနက်ကြိုးတစ်စနှင့် ပတ်သိမ်းထားသေးသည် ။

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ဒူးကျပွပွ၊ အင်္ကျီက ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် အပေါစားဝေါကင်းရှူးအဖြူကို စီးထား၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောက်ပမြင့်မားတာလည်း ဘာမှ မရှိ။

‘ဆောရီးကွယ်၊ ငါ့တူမက သူ့အစ်ကိုမှတ်လို့ ...’

ပြောချင်လို့ တော့ မဟုတ်ပေ။ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့အောင်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် အကြည့်တွေမှာ အထင်မြင်သေးရွံ့ရှာနေတာတွေကို မြင်အောင် လှည့်ပြလိုက်ချင်၍ ဖြစ်၏။

‘ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ ဒီလိုပုံစံကိုများ မှားစရာလား ကလေးရယ်၊ သေတဲ့ လူသာသိရင် နောက်ဘဝထိ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဦးမယ်’

ကလေးကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကျမှ ပြောသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ကောင်လေးကို ကြားမှာ ကို သိသည်။ ။ နောက်ကို လည်ပင်းကျိုးမတတ် လှည့်ကြည့်ရင်း ဒရူတ်တိုက်ပါလာသည့် သူမလေးကတော့ တကယ် ဇွတ်ပါ။

‘ကိုကို...’

ဟု တဖွဖွခေါ်နေရင်း ခေါင်းလည်း ခါသည်။ ။ မျက်ရည်တွေလည်း အဆက်မပြတ် ကျ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အလကား ကလေးကချေကောင်ကို၊ ကံ ကောင်းလို့ သိလား၊ အန်တီလေးတို့ သာ အရောက်မမြန်ရင် ဒီလမ်းသရဲ ကောင် သမီးကို ဒုက္ခပေးမှာ ’

‘ မဟုတ်ဘူး ’

ကားထဲရောက်တော့လည်း ငိုတုန်းပဲ ဖြစ်၏။ သူမသည် ထို ယောက်ျားဟာ ကိုကို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိခဲ့သည် ၊ သို့သော် တူ လွန်းနေတာကို အံ့သြမိ၏။ ကိုကိုနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းကို မြင်ရလျက်နှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်ကြတာကို မခံစားနိုင်။

‘တိတ်ပါသမီးရယ် တိတ်နော်၊ ကဲ... အိမ်မပြန်သေးဘဲ ‘သဒ္ဓါဖြူ’မှာ မုန့်ဟင်းခါးဝင်စားမလား၊ မနေ့က အန်တီလေးတို့ စားခဲ့တဲ့ တစ်ထပ်တို က်လေးထဲမှာ လေ၊ သမီး ကြိုက်တယ်ဆို...’

သူမသည် ခေါင်းတွင် တွင် ခါနေလျက်...

‘ကိုကိုမသေဘူး၊ စောင်းသိတယ်၊ ကိုကိုမသေပါဘူး’

‘ဒီကလေးကတော့လေ...’
